

Hajnalcsillag

Én, Jézus, vagyok ama fényes és hajnali csillag. (Jel 22:16)

Bibliai folyóirat
2011/1.
március

A jubileum

A lélek korszaka

Lépj ki a
kényelemből!

Jövendölés
napjainkról

A jubileum

Sánta János

Az őskeresztény kor mindmáig a kereszténység legdicsőbb korszakának számít. Az akkori hívők szoros és állandó közösségben voltak Istennel, imáikra a menny nyilvánvaló feleletét tapasztalták, életük a győzedelmes Krisztust mutatta be. Munkájukat Isten erejének hathatós bizonyosságai hitelesítették, és az Úr minden napon szaporította az egyházat üdvözülőkkel (Csel 2:47). Ezt olvassuk:

„Azok pedig kimenvén, prédikálának mindenütt, az Úr együtt munkálván velök, és megerősítvén az igét a jelek által, amelyek követik vala. Ámen!” (Mk 16:20)

Korunk kereszténysége messze alatta marad ennek a mércének. Kiegett szívek, reménytelenség és erőtlen emberi erőfeszítések jellemzik a mai gyülekezeteket. Isten jelenléte legtöbbször csak elmélet, mert látható bizonyítékai nem nyilvánulnak meg az egyházban, és sokan belefáradnak a győzelmes keresztény életért folytatott sikertelen küzdelembe.

Mi az oka ennek az éles különbségnek? Talán mások voltak az akkori emberek? Vagy a XXI. század Istene már nem ugyanaz, mint Jézus és az apostolok Istene? Nos, az emberi „nyersanyag” érdemben aligha változott. Jézus idejében is ugyanolyan hitetlenek és gonoszak voltak, mint napjainkban – különben nem feszítették volna meg az Élet Fejedelmét!

A Hajnalcsillag
kéthavonta megjelenő,
ingyenes bibliai folyóirat.

Megrendelhető:

3534 Miskolc
Tokaji Ferenc u. 74.

Telefon: 20/779-47-67

E-mail:

rendeles@hajnalcsillag.com

Internet cím:

<http://hajnalcsillag.com>

Szerkesztő: Sánta János

Fordítás és lektorálás:

Sánta János,
Baratiné Sipos Lilla

Borítóterv: Gond Rózsa

Nyomtatás: Gyulai Oszkár

Istenről pedig azt olvassuk, hogy Ő nem változik, és Nála nincs változásnak árnyéka sem. A különbség csupán egyetlen, ámde kulcsfontosságú tapasztalatban mutatható ki:

*„És ímé én elküldöm ti reátok az én Atyámnak ígéletét; ti pedig maradjatok Jeruzsálem városában, **mígnem felruháztatok mennyei erővel...** Hanem **vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok:** és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig.” (Lk 24:49; Csel 1:8)*

A szent lélek keresztsége előtt a tanítványok is ugyanazokról a gyengeségekről tettek tanúbizonyságot, mint amelyek minket is gyötörnek: elsőbbségre törés, önérvényesítés, vetekedés, irigykedés – vagyis a bűnös emberi természet szokásos megnyilvánulásai. Pünkösöd után azonban Jézus tanúivá váltak: életük az élő Krisztusról tanúskodott. A korai eső, amit az Úr megígért, valódi és azóta is példa nélkül való változást hozott Isten népének életében. Ez a tapasztalat azonban az apostolok halála után elhalványult az egyházban, és a kereszténység hamar elveszítette kezdeti lendületét. Bejött a „*törvényszegés titka*”, és az Istenben való hitet fokozatosan kiszorította az emberi erőre való támaszkodás. A *veszedelem fia beült Isten templomába*, és a hívők tekintetét Krisztusról az emberre irányította (2Thess 2). Jóel könyve így prófétál a sötét középkor egyházának eme pusztító munkájáról:

*„Amit a sáska meghagyott, megette a szöcskő; és amit a szöcskő meghagyott, megette a cserebogár; és amit a cserebogár meghagyott, megette a hernyó... Mert **egy nép jött fel az én földemre**, erős és megszámlálhatatlan; fogai, mint az oroszlán fogai, és agyarai, mint a nőstény oroszláné. **Pusztává tette szőlőmet; összetörte fügefáimat, mezítelenre hántotta és széjjelhányta; fehérленek annak ágai...** Kifogyott az étel- és italáldozat az Úrnak házából; gyászolnak a papok, az Úrnak szolgálói. Elpusztított a mező, gyászol a föld; mert **elpusztított a gabona; kiszáradt a must; kiapadt az olaj...** Elszáradt a szőlőtő; a fügefa elhervadt; a gránátfa, a datolyafa*

Hajnalcsillag

és az almafa, a mezőnek minden gyümölcsfája kiaszott. Bizony kiszáradott az öröm az emberek közül.” (Jóel 1:4-12)

A lelki Babilon erői az apostolok halála után betörték az egyházba, és megfosztották Isten népét az őket tápláló lelki javaktól. A *gabona*, a *must* és az *olaj* mind Krisztus győzelmes életének jelképei, amit Ő a szent lélek által árasztott ki népére. Jóel által Isten előre megjövendölte a népét érő felmérhetetlen pusztulás tényét: Babilon seregei elpusztítják Isten gyermekeinek lelki eledelét, és eltávolítják Krisztus jelenlétét az egyházból. Ha tovább olvassuk Jóel könyvét, kitűnik, hogy ez a siralmas állapot egészen a vég idejéig fennmarad az egyházban. A kép azonban ezzel még nem teljes. Isten ígéretet tesz a helyreállításra:

„Ti is, Sionnak fiai! örvendezzetek és vígadjatok az Úrban, a ti Istenetekben; mert megadja néktek az esőt igazság szerint, és korai és kései esőt hullat néktek az első hónapban. És megtelnek a csűrök gabonával, és bőven öntik a sajtók a mustot és az olajat.” (Jóel 2:23-24)

Itt van tehát a megoldás: a késői eső majd helyreállít mindent! Igen ám, csak hogy ez rajtunk **most** hogyan segít? Úgy tűnik, mintha Istenen múlna csupán, mikor adja meg a hön áhított esőt. No de akkor miért nem adja most? Miért hagy bennünket jelenlegi állapotunkban vergődni, és mire vár, hiszen az Ő áldásai nélkül mi semmire nem jutunk? Vagy lehet, hogy mi nem értettük jól eddig szándékait?

Hamis várakozás

Amikor a Bibliát olvasom, azt látom, hogy Jézus földi szolgálata során végtelen szeretetet tanúsított minden ember irányában. A legkisebb szenvedés is megérintette érzékeny szívét, és könyörületességre indult minden lesújtott iránt. Nem volt olyan ember, aki – ha őszinte szívvel Jézushoz fordult – ne nyert volna tőle valamilyen áldást. Jézus még a legnagyobb szenvedések kapujában is tanítványai jólétét és boldogságát helyezte az első helyre, őket vigasztalta és az ő örömeiket kívánta teljessé

tenni. Azt ígérte nekik, hogy mennybemenetele után mindenkor velük lesz, és sokkal közelebbi kapcsolatban lehetnek Vele, mint addig. Amikor ezekről olvasok, felmerül bennem a kérdés: Vajon Jézus csak ezzel a néhány kiváltságos emberrel kívánta közölni ezeket az áldásokat, vagy most, hozzánk is ugyanezzel a gyöngéd, gondoskodó szeretettel viszonyul? Lehet, hogy azért várunk Tőle túl keveset, mert nem hisszük el, hogy Ő most is, minket is ugyanúgy szeretne megáldani?

Tény, hogy a tanítványok és a kortárs zsidók Jézust szemeikkel láthatták, füleikkel hallhatták, kezeikkel érinthették. Nekünk nem adatott meg ez a kiváltság. Ugyanakkor azt olvassuk az Igében, hogy *Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz. Ő nem változik.* Elhisszük ezt? Ő most is ugyanúgy viszonyul hozzánk és minden emberhez, mint annak idején azokhoz, akikről a Bibliában olvasunk! Ő most is megindul szenvedéseinken, és most is leghőbb vágya, hogy enyhítsen nyomorúságunkon. Hogy lehet akkor, hogy mégsem tapasztaljuk az Ő lelkének kiáradását? Noha a jóeli igéből látjuk, hogy ez a helyreállítás kulcsa.

Ha valóban elhisszük Krisztusról, amit a Biblia lapjain olvasunk, akkor be kell látnunk, hogy a késői esőt nem azért nem tapasztaltuk még meg, mert Isten visszatartja! Ha arra várunk, hogy Isten majd egyszer – ha eléggé méltók leszünk rá –, megadja az esőt, akkor hamis várakozásban élünk. Ha azt hisszük, Isten arra vár, hogy „lekönyörögjük” az esőt a mennyből, akkor hamis várakozásban élünk. Meg kell értenünk Isten szándékait és terveit, ha meg akarjuk tapasztalni áldásait. Hitünknek a biztos Sziklára kell épülnie, nem egy Róla alkotott hamis képre.

„Ismerjük hát el, törekedjünk megismerni az Urat. Az ő kijövetele bizonyos, mint a hajnal, és eljő hozzánk, mint az eső, mint a késői eső, amely megáztatja a földet.” (Hós 6:3)

Tervrajz

Isten mindig is arra vágyott, hogy az ember partnere legyen terveinek megvalósításában. Jézus ezt mondta tanítványainak:

Hajnalcsillag

„Nem mondalak többé titeket szolgálóknak; mert a szolga nem tudja, mit cselekszik az ő ura; titeket pedig barátaimnak mondtottalak; mert mindazt, a mit az én Atyámtól hallottam, tudtul adtam néktek.” (Jn 15:15)

Eljárásmódját mindig is ez az alapelv jellemezte:

„Mert semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titek az ő szolgálóinak, a prófétáknak.” (Ámós 3:7)

Gondoljuk csak meg: Isten a megváltás tervének legnagyobb fordulópontjait mind előre kijelentette az ószövetségi ünnepkörben: (pászka: Krisztus halála; zsenge kéve: Krisztus feltámadása; pünkösd: Krisztus megdicsőülése és a korai eső; stb.). Az ószövetségi ünnepek képében Isten egy „tervrajzot” vázolt fel előttünk, amivel az volt a célja, hogy útbaigazítson bennünket az üdvtörténet legfontosabb eseményei kapcsán, és hogy együtt tudjunk Vele működni a megvalósításban. Ha Ő ilyen gondot fordított a Jézus első eljövetele körüli események kijelentésére, nem ésszerű-e feltételezni, hogy egy olyan nagy esemény, mint a késői eső, és az ennek nyomán kibontakozó mozgalom – ami minden idők legdicsőségebb reformációja lesz – valamilyen formában bele van foglalva az Isten által adott, ószövetségi ünnepi rendbe?

Ez a gondolat talán újszerűnek tűnhet. De ne feledjük el: 1844 előtt senki nem gondolta, hogy az őszi ünnepkör ünnepei (a kürtzengés, a nagy engesztelési nap és a sátoros ünnep) abban az időben fognak beteljesedni. Sőt, Jézus első eljövetelekor sem gondolta senki, hogy a tavaszi ünnepkör ünnepei akkor valósulnak meg. A téves elgondolások elvakították a szemeket és ez keserű csalódáshoz vezetett mindkét esetben. Jézus azonban együttműködésre hív minket, ezért szeretne beavatni terveibe.

A szent történelmet végigtekintve láthatjuk, hogy Isten csak fokozatosan tudta feltárni az Általa előre kinyilatkoztatott terv valódi értelmét és jelentőségét népe előtt, aszerint, amint képesek voltak befogadni. A legutolsó ilyen nagy felismerés az 1840-es években történt, amikor fény derült a **nagy engesztelési nap** jelentésére: a vizsgálati ítélet 1844-ben

elkezdődött a mennyei szentélyben. Ez a tanítás azonban annyira lekötötte elődeink figyelmét, hogy nem látták meg és nem vizsgálták újra azt az ünnepet, ami szorosán ehhez az eseményhez kapcsolódott. Ez az ünnep pedig a jubileum.

A helyreállítás ünnepe

Hitünk szerint 1844 óta a vizsgálati ítélet idején élünk, amit az őszi ünnepkörben a nagy engesztelési nap jelképezett. Az évről évre ismétlődő ünnepkör azonban a nagy engesztelési napon egy másik, hosszabb kifutású naptári ciklussal is egybefonódott. Erről olvasunk 3Mózes 25-ben:

*„Szólj Izráel fiainak és mondd meg nekik: **Mikor bementek a földre, a melyet én adok néktek, nyugodjék meg a föld az Úrnak szombatja szerint. Hat esztendőn át vedd a te szántóföldedet, és hat esztendőn át messed a te szőlődet, és takarítsd be annak termését; a hetedik esztendőben pedig szombati nyugodalma legyen a földnek, az Úrnak szombatja: szántóföldedet ne vedd be, és szőlődet meg ne mesd.**” (3Móz 25:2-4)*

A Kánaánba való belépéssel új időszámítás kezdődött Izrael számára. Isten utasítására az időt (a héthez hasonlóan) 6+1 éves ciklusokra tagolták: hat munkás év után egy szombatév következett, amelyen a termőföld megpihent a folyamatos műveléstől. Ezt a szombatévet a Biblia a *föld szombatjának* nevezi (2Krón 36:21). Arra utal, hogy a földi történelem lezárultával, az 1000 éves millennium idején a Föld végre megpihen lakosaitól, akik 6000 év alatt szinte teljesen kizsákmányolták. Ez a prófétikus, hétéves ciklus azonban egy másik időszámításnak is része volt:

*„Számlálj azután **hét szombat-esztendőt, hétszer hét esztendőt, úgy hogy a hét szombat-esztendőnek ideje negyvenkilenc esztendő legyen: Akkor fúvasd végig a riadó kürtöt a hetedik hónapban, a hónap tizedikén; az engesztelés napján fúvasd végig a kürtöt a ti egész földeteken. És szenteljétek meg az***

Hajnalcsillag

---

*ötvenedik esztendőt, és hirdessetek szabadságot a földön, annak minden lakójának; kürtölésnek esztendeje legyen ez **néktek**, és kapja vissza kiki az ő birtokát, és térjen vissza kiki az ő nemzetségéhez.” (3Móz 25:8-10)*

A Kánaánban való letelepedéstől fogva hét szombat-esztendőt, azaz 49 évet kellett számolni, majd az ezt követő, 50-edik évet az Úrnak kellett szentelni, és a nagy engesztelési napon meg kellett fújni a kürtöket. Innen ered az ötvenedik esztendő neve: a **jubileum**, azaz a „kürtölés éve”. A szombatévekhez hasonlóan a jubileumi évben sem volt szabad a zsidóknak a földet megművelniük (11-12.v.), azonban van egy szembetűnő különbség a szombatévek és a kürtölés éve között: míg a szombatév elsősorban a *föld* javát szolgálja (4.v.), a kürtölés éve az *emberét* (10.v.). Isten egy különleges és példátlan irgalomról tanúskodó tervet állított népe elé a jubileum törvényével:

*„És szenteljétek meg az ötvenedik esztendőt, és **hirdessetek szabadságot a földön, annak minden lakójának; kürtölésnek esztendeje legyen ez néktek, és kapja vissza kiki az ő birtokát, és térjen vissza kiki az ő nemzetségéhez.” (3Móz 25:10)***

Ez a vers összefoglalja, mi történt a jubileum évében, amikor a nagy engesztelési napon megszólaltak a kürtök: minden héber rabszolga felszabadult rabszolgaságából, és szabad emberként térhetett haza nemzetségéhez; továbbá az eladott földek visszaszálltak eredeti tulajdonosukra. A fejezet további része a helyreállításnak ezt a két mozzanatát részletezi.

49 + 1

Mielőtt azonban továbblépnénk, tegyünk fel egy lényeges kérdést: Azon túl, hogy a jubileum Isten részéről egy példátlanul irgalmas társadalmi rendelet volt, van-e valamilyen jelentősége számunkra ma? Természetesen van. Már önmagában az is elgondolkodtató, hogy a kürtölés (kürtzengés) éve pontosan a nagy engesztelési naphoz kapcsolódik, de a megértés kulcsát az egyik, jól ismert tavaszi ünneppel való idői párhuzam adja:

„Számláljatok azután a szombatra következő naptól, attól a naptól, a melyen beviszitek a meglóbálni való kévét, hét hetet, egészek legyenek azok. A hetedik hétre következő napig számláljatok ötven napot, és akkor járuljatok új ételáldozattal az Úrhoz.” (3Móz 23:15-16)

Tavasszal négy fontos ünnepe volt a zsidóknak: a pászka, a kovásztalan kenyerek ünnepe, a zsenge kéve ünnepe és a pünkösöd. Az idézett ige a pünkösöd elrendeléséről szól. A zsenge kéve ünnepétől fogva hét hetet, azaz 49 napot kellett számolniuk, majd az ezt követő, 50. napon, pünkösdkor, új ételáldozatot kellett vinniük az Úrnak. Könnyen belátható, hogy a pünkösöd és a jubileum idejét is egy 49+1-es ciklus határozza meg, és látni fogjuk, hogy a két ünnep által jelképezett események is szoros kapcsolatban állnak egymással.

A pünkösöd esetében a 49 napot a zsenge kéve meglóbálásának napjától kezdték számolni. A zsenge kéve ünnepe Krisztus feltámadását jelképezte. Krisztus kereszthalálával szerezte meg a jogot arra, hogy örök életet adjon nekünk, azonban nem tudott volna bennünket ebből az örök életből részesíteni, csak ha előbb Ő maga feltámad (Róm 6). Ennek bizonyítéka volt, hogy amikor Krisztus feltámadt a halálból, Vele együtt sok elhunyt szent is feltámadt, hogy elsőik között részesüljenek a Krisztus által megszerzett örökségből, az örök életből (Mt 27:52-53; Ef 4:8).

Ugyanakkor ezt a **megszerzett örökséget** Krisztus nem magának akarta megtartani, és nem is a távoli jövőre tartogatta. Feltámadása után már önmagában bírt ezzel a győztes emberi élettel, ezt azonban tovább kívánta adni követőinek. Ez történt 50 nappal később, pünkösdkor. Pünkösöd napján Krisztus visszakarta isteni hatalmát, és a szent lélek csatornáján keresztül kiárasztotta megdicsőült életét várakozó tanítványaira. Ilyen szavakkal ír erről az Ige:

„Mert lelke szenvedése folytán látni fog, és megelégszik, ismeretével igaz szolgám sokakat megigazít, és vétkeiket ő viseli. Azért részt osztok néki a nagyokkal, és zsákmányt a hatalmasokkal oszt, mivelhogy életét halálra adta, és a bűnösök

Hajnalcsillag

---

közé számláltatott; pedig ő sokak bűnét hordozá, és a bűnösökért imádkozott!” (Ésa 53:11-12)

*„Így szól az Úr: Jókedvem idején én meghallgattalak, és a szabadulás napján segítettelek; megtartlak és nép szövetségévé teszek, hogy megépítsd a földet, és **kioszd az elpusztult örökségeket.**” (Ésa 49:8)*

*„Mindenikünknek pedig adatott a kegyelem a **Krisztustól osztott ajándéknak** mértéke szerint. Ezokáért mondja az Írás: Fölmenvén a magasságba foglyokat vitt fogva, és **adott ajándékokat az embereknek.**” (Ef 4:7-8)*

*„A kiben ti is, minekutána hallottátok az igazságnak beszédét, idvességeket evangéliomát, a melyben hittetek is, **megpecsételtettek az ígéletnek ama Szent Lelkével, a ki záloga a mi örökségünknek Isten tulajdon népének megváltására, az Ő dicsőségének magasztalására.**” (Ef 1:13-14)*

Krisztus pünkösdkor hatalommal ruházta fel és jelenlétével vette körül tanítványait, akik a megígért szent lélek elnyerésével *„megízlelték a jövő világnak erőit”* (Zsid 6:5). A fenti igék arról tanúskodnak, hogy Krisztus **a szent lélek kitöltésével osztotta ki az örökséget**, amely nem más, mint az a tökéletes és tiszta isteni élet, amit Ádám a bűnesetkor elveszített. Amikor Krisztus kitöltötte lelkét pünkösdkor, az embert abba a státuszba helyezte vissza, amiből Ádám kiesett. A *jövő világban* ugyanis – amelynek örököseivé tett minket – nincsen bűn, nincsen betegség, nincsenek ördögök. Sátán trónfosztott lett, munkái végleg lerontattak, Krisztus pedig mint király uralkodik. Beiktatásakor, pünkösd napján ennek az örökségnek előlegét osztotta szét tanítványainak a szent lélek keresztségével, és az Apostolok cselekedeteiről írott könyv igazolja, hogy Jézus megtartotta ígéletét:

„Ímé adok néktek hatalmat, hogy a kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és az ellenségnek minden erején; és semmi nem árthat néktek.” (Lk 10:19)

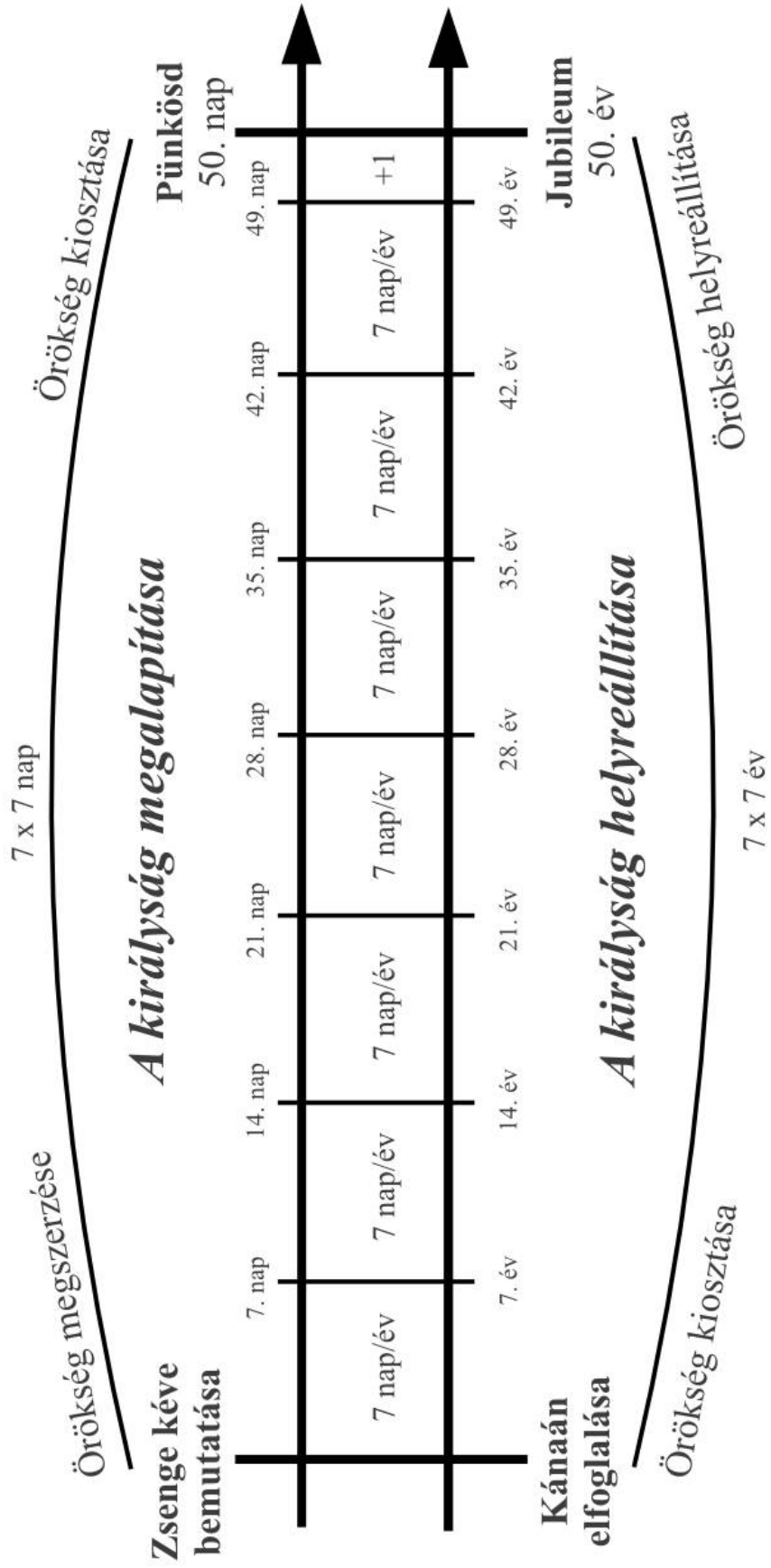
Összefoglalva tehát a fentieket: a zsenge kéve ünnepén Krisztus feltámadt a halálból, és ezzel létrehozta azt az emberi életet, amely győzött a halál és a bűn felett. Ez az élet, Krisztus győztes élete az az örökség, amit 50 nappal később, pünkösdkor kiosztott, amikor a szent lélekkel megkeresztelte tanítványait. Ezzel Krisztus helyreállította az ember által elveszített uralmat, és újra felállította Földünkön Isten királyságát.

Mindez azonban régen, csaknem 2000 évvel ezelőtt történt. Azóta úgy tűnik, mintha a szent lélek gazdag folyamai elapadtak volna, és soha nem vergődött még a világ ennyire Sátán kényuralmának szorításában. Hol van hát Isten országa?! Térjünk azért vissza a jubileumhoz.

A királyság megalapítása és helyreállítása

Ahogy jelentőségteljes az 50 nap kezdete is a pünkösd megértéséhez, ugyanúgy fontos látnunk, mi a prófétikus jelentősége annak az eseménynek, ami a jubileumi időszámítást elindította. Ahogy 3Móz 25-ből már láttuk, az évek számlálása a Kánaánba való belépéssel vette kezdetét. Mi történt a Kánaánba való belépéskor? Izrael népe ekkor vette birtokba az Isten által nekik ígért örökséget. Gyakorlatilag ekkor állította fel Isten Izrael királyságát. Egy királysághoz ugyanis három dolog kell: király, alattvalók és terület. Király már volt: Isten. Nép is volt: Izrael. A kirendelt földet azonban csak a Kánaánba való bevonuláskor kapták meg ténylegesen.

Az előzőek alapján könnyű megérteni, hogy ez az esemény pünkösdre mutatott előre, amikor Krisztus kiosztotta a népének szánt valódi örökséget, a szent lelket, és ezáltal megalapította Isten királyságát a földön, az emberi szívekben. Ennek az ismeretnek a fényében már a jubileum többi képe is megvilágosodik. A jubileum ugyanis nem másról szól, mint ennek a királyságnak és ennek az örökségnek a mi időnkben való helyreállításáról! A következő ábra szemléletesen foglalja össze a pünkösd és a jubileum közötti párhuzamot:

Kiváltás

Isten a jubileum törvényével nemcsak egy kegyelmes rendelkezést adott tehát a testi Izraelnek, hanem a mi eligazításunkról is gondoskodott, akikhez az időknek vége elérkezett. De hogy igazán értékelni tudjuk ennek az ünnepnek a gyakorlati jelentőségét, ahhoz a részleteket is meg kell vizsgáljunk:

„A kürtölés esztendejét követő esztendők száma szerint vásárolj a te felebarátodtól; a természetes esztendők száma szerint adjon el néked. Az esztendők nagyobb számához képest nagyobb árt adj azért, a mit veszsz, az esztendők kisebb számához képest pedig kisebb árt adj azért, a mit veszsz, mert a termések számát adja ő el néked.” (3Móz 25:15-16)

A földek eladása a szent lélekkel való tapasztalat egyre fokozódó hiányát jelképezi az egyház, illetve az egyén életében. Isten azonban gondoskodott arról, hogy az Ő népét semmi hátrány ne érje. A késői esőről szóló, fentebb már idézett ígéret így folytatódik Jóel könyvében:

„És kipótolom néktek az esztendőket, a melyeket tönkre tett a szöcskő, a cserebogár és a hernyó és a sáska; az én nagy seregem, a melyet reátok küldöttem. És esztek bőven és megelégsztek, és magasztaljátok az Úrnak, a ti Isteneteknek nevét, a ki csodálatosan cselekedett veletek, és soha többé nem pironkodik az én népem.” (Jóel 2:25-26)

Bár az elmúlt két évezredben örökségünk híján alig-alig tapasztaltunk valamicskét Isten erejéből, Ő megígéri, hogy a kiesett éveket is kipótolja számunkra, és olyan gazdagon árasztja ránk lelkét, mintha soha nem veszítettük volna el ezt az áldást. De még ennél is csodálatosabb a következő rendelkezés:

„A földet pedig senki el ne adja örökre, mert enyém a föld; csak jövevények és zsellérek vagytok ti nálam. Azért a ti

Hajnalcsillag

---

birtokotoknak egész földén megengedjétek, hogy a föld kiváltható legyen.” (3Móz 25:23-24)

Isten azt parancsolta, hogy az eladott földek nem kerülhetnek örökre idegen kézbe; sőt, bármikor vissza lehet vásárolni! A következő versekben részletezi a visszavásárlás mikéntjét:

„Ha elszegényedik a te atyádfia, és elad valamit az ő birtokából, akkor álljon elő az ő rokona, a ki közel van ő hozzá, és váltsa ki, a mit eladott az ő atyjafia. Ha pedig nincs valakinek kiváltó rokona, de maga tesz szert annyira, hogy elege van annak megváltásához: Számlálja meg az eladása óta eltelt esztendőket, a felül lévőt pedig térítse meg annak, a kinek eladta volt, és újra övé legyen az ő birtoka. Ha pedig nincsen módjában, hogy visszatéríthesse annak, akkor maradjon az ő eladott birtoka annál, a ki megvette azt, egészen a kürtölésnek esztendejéig: a kürtölésnek esztendejében pedig szabaduljon fel, és újra övé legyen az ő birtoka.” (3Móz 25:25-27)

A földek kiváltására két lehetőség volt: vagy egy rokon vásárolta vissza, vagy az eredeti tulajdonos. Ha pedig senki sem tudta visszavásárolni a földet, akkor a jubileum évében automatikusan felszabadult, és visszaszállt az eredeti tulajdonosra. Csodálatos igazságot érthetünk meg ebből a kegyelmes rendelkezésből:

Az örökséget, amit elveszítettünk, mindnyájan visszakapjuk, amikor a késői eső idején Isten újra nagy mértékben árasztja ki az Ő lelkét. Egyúttal itt áll az ígéret arra, hogy **Isten most sem tartja vissza tőlünk az Ő lelkét!** Azt szeretné, ha minden keresztény mindenkor bírna a lélek teljességével, nem csak majd egyszer, a késői eső idején. És ha van egy „közeli rokon”, aki maga is bírja a lélek adományát, akkor ezt megoszthatja keresztény testvérével, aki még nem nyerte el ezen áldást (Csel 8:15-17). Ha pedig nincs ilyen „rokon” a közelben, akkor sem kell kétségbeesni, hiszen *Isten az, aki a lelket szolgáltatja nekünk, a hit hallásából* (Gal 3:5). Ha tehát valaki olyan hitre tesz szert, hogy meg tudja ragadni Isten ígéreteit, maga is visszaszerezheti elvesztett örökségét.

Ó, milyen csodálatos ígéret! Tehát nem Isten az, aki visszatartja tőlünk a lélek áldásait; csak hitünkön múlik, mennyit tapasztalunk belőle! De akinek most még gyöngé a hite, az sem kell, hogy elkeseredjen, mert Isten a gyöngéket is hordozza, és a késői eső idején mindenki, akit megillet, visszakapja örökségét!

Ha már itt tartunk, ez egy fontos kérdés: Ki jogosult erre az örökségre? Az Írás ezt mondja:

*„Péter pedig monda nékik: **Térjete meg és keresztelkedjete meg** mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatjára; és **veszite a Szent Lélek ajándékát**. Mert **néktek lett az ígéret** és a ti gyermekeiteknek, és mindazoknak, kik messze vannak, **valakiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.**” (Csel 2:38-39)*

A lélek ígérete tehát mindazoknak szól, akiket Isten elhívott, és akik válaszolva a hívásra, megtértek hozzá és megkeresztelkedtek, kijelentve ezzel menny és föld előtt, hogy régi életükre nézve meghaltak, és Istennek szentelik magukat. Az Isten királyságába való belépés tehát – a szent lélek keresztsége által – **minden keresztény kiváltsága!**

*„A kiben [Krisztusban] ti is, **minekutána hallottátok az igazságnak beszédét, idvességeitek evangéliomát, a melyben hittetek is, megpecsételtettek az ígéretnek ama Szent Lelkével,**” (Ef 1:13)*

Isten minden gyermekének, aki hittel befogadja Krisztust, adni akarja a lélek pecsétjét. A tudatlanság és az ebből fakadó hitetlenség zárt el bennünket mindez ideig a lélek gazdagabb folyamaitól. De hála az Úrnak, hogy most, a mi időnkben, saját szemeink láttára lebbenti fel a fátylat ezekről az igazságokról, hogy teljes hittel megragadhatjuk és megtapasztalhatjuk az ígéreteket, amelyek nekünk szólnak! Dicsőség ezért Istennek!

Szabadság

Az örökségek helyreállítása mellett egy másik, nagyon fontos mozzanata is volt a jubileumnak. A kürtölés évében az adósrabszolgák mind felszabadultak, ill. idő előtt is felszabadulhattak, ha valaki kifizette az adósságot:

*„És ha a jövevény vagy zsellér vagyonra tesz szert melletted, a te atyádfia pedig elszegényedik mellette, és **eladja magát a melletted lévő jövevénynek, zsellérnek, vagy jövevény nemzetségéből való sarjadéknak: Mindamellett is, hogy eladta magát, megváltható legyen; akárki megválthassa azt az ő atyjafiai közül. Vagy nagybátyja, vagy nagybátyjának fia váltsa meg azt, vagy az ő nemzetségéből való vérrokona váltsa meg azt, vagy, ha módja van hozzá, maga váltsa meg ömagát... Ha pedig ilyen módon meg nem váltatik, a kürtölésnek esztendejében szabaduljon fel: ő és vele az ő gyermekei.**” (3Móz 25:47-49; 54)*

Ez a felszabadítás nem az üdvösség elnyerését jelképezi, ugyanis a törvény úgy rendelkezik, hogy a rabszolga saját magát is megválthatja, ha módja van rá; ellenben tudjuk, hogy mi saját magunkat nem tudjuk megváltani, és más ember sem válthat meg, csakis Krisztus. Ez a jubileumi felszabadítás egy idegen uralom fogságából való felszabadítás, ami a késői esővel párhuzamosan valósul meg, és a lelki Babilon tévelygéseitől, valamint rendszerétől való teljes elszakadást jelenti (Jel 18:1-5). Ha valaki Isten lelkének uralma alá kerül, ennek természetes következménye, hogy kikerül Sátán rabigája alól:

*„És **megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket...** Felele nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek, hogy mindaz, a ki bűnt cselekszik, szolgája a bűnnek... Azért **ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.**” (Jn 8:32,34,36)*

„Az Úr pedig a Lélek; és a hol az Úrnak Lelke, ott a szabadság.” (2Kor 3:17)

Istennek most is sok gyermeke van Babilonban – olyan egyházakban, szervezetekben, ahol a hamis tanítások és az igazság ismeretének hiánya miatt az emberek nem tudnak hinni az igazságban, és ezért nem is tapasztalják meg a teljes szabadságot. Isten azonban ígéretet tesz az igazság teljes helyreállítására a késői eső idején. Aki az Övé, az mind befogadja az igazságot, és kimenekülve Babilon tévedéseiből, hittel megragadja Krisztust.

De hála az Úrnak: nem kell a késői esőig várni az igazság befogadásával! Isten most is folyamatosan tárja fel előttünk az évezredek óta sárba tiport igazságokat, hogy szabaddá tegyen bennünket. Ha valaki hallja másoktól a jó hírt, vagy imádságos igekutatás közben Isten meg tudja világosítani az értelmét, akkor most is ugyanúgy megszabadulhat a tévelygés és a bűn rabságából, mint a késői eső idején. Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz, s aki hittel befogadja az Ő lelkét **ma**, az szabaddá lesz, és az Úr elvezérli azt minden igazságra.

„És az a kenet, a melyet ti kaptatok tőle, bennetek marad, és így nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket; hanem a mint az a kenet megtanít titeket mindenre, úgy igaz is az és nem hazugság, és a miként megtanított titeket, úgy maradjatok ő benne.” (1Jn 2:27)

Krisztus a mi örökségünk

A jubileum törvénye Isten akaratát tartalmazza ránk nézve. Mennyei Atyánk senkit sem akar rabszolgaságban vagy nincstelenül magára hagyni. Jézus drága vérével fizetett azért, hogy megszabadítson bennünket Sátán uralma alól, és a szent lelket mint legbecsesebb ajándékot adta a benne hívőknek. Krisztus leghőbb vágya, hogy éljünk mindazokkal a kiváltságokkal, amelyeket Ő nekünk adott. Nem Ő zárta be az ég csatornáit, hogy eső ne essen, hanem tudatlanságunk és ebből fakadó hitlenségünk akadályoztak bennünket az áldások elnyerésében. De Jézus ma is hív:

Hajnalcsillag

„Ismerjük hát el, **törekedjünk megismerni az Urat**. Az **ő kijövele bizonyos**, mint a hajnal, és **eljö hozzánk**, mint az eső, mint a **késői eső**, amely megáztatja a földet.” (Hós 6:3)

„És léssen nékik örökségök: **én vagyok az ő örökségök**, és birtokot ne adjatok nékik Izráelben: **én vagyok az ő birtokuk**.” (Ezék 44:28)

Jézus maga kíván velünk, bennünk lakozni, és az Ő uralmát kiteljesíteni bennünk, ezért töltötte ki az Ő lelkét pünkösdkor. Kívánom, hogy a lélek keresztségére ezután ne egy távoli, elérhetetlen tapasztalatként tekintsünk, hanem mint jogos örökségünkre, ami Krisztus érdemeiért megillet bennünket, és ami lelki életünk bástyája kell legyen minden nap – ma is. Most tehát, ha megértetted az Ő akaratát, és hiszel Neki, akkor ha belekapaszkodsz az Ő ígétébe, az Úr meg fogja találni a módját, hogyan részesítsen Téged is ebben az áldásban, mert Ő jó Apa, aki örömét leli abban, hogy jó ajándékokat adhat gyermekeinek, akik *kérik* Tőle (Lk 11:13).

A lélek korszaka

Ellen G. White

[Az alábbi szemelvények „*A Szent Lélek eljő reátok*” c. áhítatos könyvből származnak, az oldalszámok az angol beosztást tükrözik – a szerk.]

Ha valaki megkérdezi, milyen korban élünk, azt mondom: a Szent Lélek korszakában élünk. Kérd áldásait! Itt az ideje, hogy még buzgóbban szenteljük oda magunkat az Úrnak! Ránk hárul a fáradságos, de örömteljes, áldásos munka, tudniillik Jézus jellemét kinyilatkoztatni azoknak, akik sötétségben élnek. Arra kaptunk elhívást, hogy a korunknak szóló különleges igazságot hirdessük. Mindehhez feltétlenül szükséges a Lélek kitöltetése. Imádkoznunk kellene ezért! Az Úr szeretné, ha kérnénk Őt. Nem voltunk odaadóak ezen a téren. (304.o.)

Nem Istene múlik, hogy az ember nem részesül nagyobb mértékben kegyelmének ajándékaiban. Isteni ajándékát nem mérték szerint adja, de az emberek nem tudják értékelni, mert nem szeretnek kapni. Ha mindnyájan szeretnénk kapni, a Lélek be is töltene bennünket. Nyugodtan megelégszünk egy kevéske alamizsnával, és így a Lélek nem tud korlátlan mértékben ránk áradni. Beérjük egy kis hullámmal a víz felszínén, noha kiváltságunk lenne tapasztalni Isten Lelkének hathatós munkáját szívünkben. Ha keveset várunk, keveset is kapunk. (303.o.)

Isten a Szent Léleknél nagyobb ajándékot nem adhatott volna. Már nem lehet mit hozzátenni, hiszen minden szükségletet kielégít. A Szent Lélek: Isten életadó jelenléte, és ha megbecsüljük, akkor dicséret és hála fakad fel szívünkből, s ez a forrás örök életen át buzog majd belőlünk. A Lélek helyreállítása a kegyelem szövetsége. Milyen kevéssé becsüljük ezt a nagy ajándékot, mely oly sokba került és mégis ingyenes mindazoknak, akik elfogadják! Amikor a hit megragadja ezt az áldást, akkor gazdag lelki javakra tesz szert. A legtöbben azonban semmibe veszik ezt az áldást. Nagyobb megértésre van szükségünk, hogy felfogjuk valódi értékét...

Hajnalcsillag

...Az Urat nem dicsőítik visszafogott imádságaink, amelyek azt tükrözik, hogy valójában semmilyen válaszra nem számítunk. Komolyságot és bizonyosságot kíván minden hívőtől, aki a kegyelem trónjához közeleg. (*Az idők jelei*, 1901. augusztus 7.) (285.o.)

Az Úr Jézus szereti gyermekeit, s mikor azok bizodalmutat Óbelé helyezik és teljesen Rá hagyatkoznak, Ó megerősíti őket. Jézus bennük él, áthatja őket megszentelő Lelkével, és átömlieszi lelkükbe életadó Önmagát. (*Szombatiskolai munkás*, 1896. február 1.) (306.o.)

Krisztus megígérte, hogy a Szent Lélek isteni befolyása követőivel lesz a világ végéig. De egyesek nem értékelik kellőképpen ezt az ígéreretet, és nem is tapasztalják beteljesedését úgy, amint lehetne. Tudást, tehetséget, ékesszólást, és minden természetes vagy elsajátított képességet latba lehet vetni, de a Szent Lélek jelenléte nélkül egyetlen szívet sem lehet megéríteni, és egyetlen bűnöst sem lehet Krisztusnak megnyerni. Mikor tanítványai kapcsolatba kerülnek Krisztussal, és bírják a Lélek ajándékait, még a legelesettebb és legtudatlanabb is olyan erőt nyer, ami elhat a szívekig. Az Úr maga teszi őket a világegyetem leghatalmasabb befolyásának csatornáivá. (308.o.)

Jézus – közvetlenül mennybemenetele előtt – tanítványait a Szent Lélek ígéreretével bátorította. Ez az ígéreret ma éppúgy szól nekünk is, mint nekik, mégis milyen ritkán tárják ezt a nép elé, és milyen kevés szó esik elnyeréséről a gyülekezetekben!

E rendkívül fontos téma körüli csend eredményeképpen melyik ígéreretéről és gyakorlati beteljesedéséről tudunk kevesebbet, mint a Szent Lélek ajándékának gazdag ígéreretéről, mely minden lelki munkát erővel hatna át?! A Szent Lélek ígérereté csak esetlegesen szerepel összejöveteleink témájaként, néha-néha megemlítik, és ezzel le is van tudva. A próféciák tanulmányozásánál hosszasan időzünk; a tantételeket magyarázgatjuk; de éppen az marad ki a lelkipásztori szolgálatból, ami létfontosságú lenne az egyháznak ahhoz, hogy lelkiiségben és hatóerőben növekedjen – hogy prédikációink meggyőző erővel hassanak, és a lelkek Istenhez térjenek.

Ezt a témát elhanyagolták, mondván, elég lesz majd valamikor a jövőben beszélni róla. Más áldásokat és ígéreteket tártak a nép elé, s az emberekben vágy ébredt, hogy elnyerjék Isten megígért áldását, de a Szent Lélek ajándékáról továbbra is úgy vélekednek, hogy ez jelenleg nem napirendi kérdés az egyház életében, mert kitöltetése csak valamikor később, a jövőben fog bekövetkezni.

Ha ezt a megígért áldást hittel megragadjuk, az összes többi áldást magával vonja, és az Úr bőségesen ellátja népét. Úgy tűnik, az ellenség ravasz cselvetéseivel elérte, hogy az Úr gyermekei ne legyenek képesek megérteni és megragadni az Ő ígéreteit... Azok fognak vigadozással aratni, akik az igazság szent magvait hintik. *„Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozással jő elő, kéréit emelve.”* (Zsolt 126:6) (*Bizonyságtételek prédikátorok részére*, 174-175.o.) (308.o.)

Ahogy a tanítványok a Lélek erejével betöltekezve indultak el, hogy hirdessék az örömmüzenetet, úgy kell ma is Isten szolgáinak elindulniuk. Azzal az önzetlen vággyal kell felvennünk az Úr munkáját, hogy a kegyelem üzenetét elvigyük azokhoz, akik a tévelygés és hitetlenség sötétségében vesztegelnek. Az Úr feladatot ad nekünk a Vele való együtt munkálkodásban, s közben a hitetlenek szívében is dolgozik, hogy műve a távoli tájakon ugyancsak kiteljesedjen. Már most is sokan veszik a Szent Lelket, és az utat nem fogja többé eltorlaszolni a kedvetlen közöny.

Miért jegyezték fel a tanítványok tetteinek történetét, ahogy szent buzgalommal a Szent Lélek indítása és megelevenítő ereje által munkálkodtak, ha nem azért, hogy az Úr népe ezen feljegyzések nyomán ma is felbuzduljon az Érette való odaadó munkára? Amit az Úr az akkori időkben megtett népéért, pontosan olyan létfontosságú, sőt talán még fontosabb, hogy ma élő gyermekeiért is megtegye. Mindazt, amit az apostolok tettek, a mai gyülekezet minden egyes tagjának végeznie kell! Sőt, annyival nagyobb lelkesedéssel és a Szent Lélek annyival nagyobb mértékű közreműködésével kell ezt tennünk, amennyivel még határozottabb megtérésre való hívás szükséges a megnövekedett gonoszsággal szemben!

Hajnalcsillag

Mindenkinek – akire a jelenvaló igazság fénye ráragyog – együttérzéssel kell tekintenie azokra, akik még sötétségben vannak. Minden hívőnek tisztán és határozott sugarakkal kell visszatükröznie ezt a fényt. Az Úr ma is hasonló jellegű munkát szeretne végezni, mint amit a pünkösdi utáni napokon a Neki szentelt hírnökökön keresztül. Napjainkban, amikor minden dolog vége elérkezett, nem kellene az első gyülekezet buzgóságánál még nagyobb lelkesedésnek fűtenie bennünket? Nem kellene-e Isten erejének sokkal hatalmasabban megnyilvánulnia ma, mint történt az a tanítványok idejében?! (Review & Herald, 1903. január 13.) (316.o.)

A legőszintébben kell törekednünk az egy akaratra és az egy közös célra. Egyedül a Szent Lélek keresztsége emelhet minket erre a magaslatra. Önmagunkról lemondva készítsük fel lelkünket a Szent Lélek befogadására, hogy az Úr nagy munkát végezhesen értünk, és többé ne azt mondjuk: „Nézd, mit teszek, mire vagyok képes!”, hanem ezt: „Lásd meg Isten jóságát és szeretetét!”...

Beszélhetünk a Szent Lélek áldásairól, de ha nem készítjük elő magunkat befogadására, mit használnak erőlködéseink? Küzdünk-e teljes erőnkben, hogy elérjük a Krisztus teljességével ékeskedő férfi és nő mértékét? Keressük-e az Ő teljességét, mialatt az elénk kitűzött cél – az Ő jellemének tökéletessége – felé törekszünk? (Review and Herald, 1902. június 10.) (318.o.)

Egyesek a Lelket nemkívánatos vendégnek tekintették, elutasították a gazdag ajándékot, nem ismerték el Őt, elfordultak Tőle és fanatizmusnak bélyegezték. Amikor a Szent Lélek az ember szívében munkálkodik, nem kérdezi, milyen úton-módon tevékenykedjék. Munkája gyakran szokatlan formában nyilvánul meg. Krisztus sem úgy jött el, ahogy a zsidók várták. Nem azért jött, hogy őket mint nemzetet felemelje. Előfutára úgy készítette az utat számára, hogy az embereket bűneik megbánására, megtérésre és keresztségre szólította fel. Krisztus üzenete ez volt: „*Elközelített az Istennek országa; térjete meg, és higgyetek az evangéliumban.*” (Mk 1:15)

A zsidók azért vetették el Krisztust, mert eljövetele nem egyezett elvárásaikkal. Véges emberek elméleteit az általuk megért kor miatt tartották csalhatatlanoknak. Most is ez a veszély fenyegeti az egyházat – véges emberek szeretnék behatárolni a Szent Lélek eljövetelének pontos módját. Bár soha nem ismernék be, sokan mégis megtették már ezt. És mivel a Lélek nem azért jön, hogy az embereket dicsőítse, vagy téves elméleteiket igazolja, hanem hogy megfeddje a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében, sokan elfordulnak tőle. ...A Szent Lélek nem hízelkedik senkinek, és nem az emberi tervek szerint munkálkodik. (321.o.)

„Vannak-é a pogányok bálványai között, a kik esőt adhatnak? És ad-é záporokat az ég? Avagy nem te vagy-é a mi Urunk Istenünk, és nem benned kell-é bízunk, hiszen te cselekedted mindezt!”

(Jer 14:22)

„Vessetek magatoknak igazságra; arassatok kegyelem szerint! Szántsatok magatoknak új szántást; mert ideje keresnetek az Urat, mígnem eljő, hogy igazság esőjét adjon néktek.”

(Hós 12:10)

„Kérjete esőt az Úrtól a késői eső idején! Az Úr villámlást szerez, és záporosőt ad nékik, és kinek-kinek füvet a mezőn.”

(Zak 10:1)

Lépj ki a kényelemből!

David Clayton

Laodicea nagy bűne az, hogy se nem forró, se nem hideg. A forró és a hideg két szélsőség. Ezek közül egyik sem kellemes, ellenben mindkettő komoly elkötelezettséggel jár. Laodicea ezzel szemben egy nagyon kényelmes, langyos állapottal jellemezhető, ami se nem forró, se nem hideg: nincs elkötelezettség. Bár ez Isten előtt elfogadhatatlan, a testi, emberi természet számára mindenképpen vonzó: elég meleg ahhoz, hogy az elkötelezettség látszatát keltse, de nem elég forró ahhoz, hogy ez az elkötelezettség kényelmetlen helyzetekbe sodorjon. Ez a baj Laodiceával, és mindenkivel, aki ebben a helyzetben van: a langymeleg állapot abba a tévhitbe ringatja az embereket, hogy elkötelezettek, míg a valóságban csak kényelembe helyezkedtek, és elméjükre a hamis biztonság érzetének fátyla borult.

Az igazi keresztény elkötelezettség kényelmetlen dolog. Ki tudja, hova vezeti Isten azt az embert, aki feltétel nélkül átadja magát Neki? Ki tudja, mire indítja majd őt, hogy ezt vagy azt mondja vagy tegye?

A langyos keresztények számára az lenne a legfontosabb, hogy olyan kapcsolatba kerüljenek Krisztussal, ami teljes önmegadáshoz és a Krisztus útja iránti teljes elkötelezettséghez vezeti őket. Mit jelent ez? Azt, hogy teljesen feladjuk saját útjainkat, saját vágyainkat, saját ötleteinket, saját elgondolásainkat, és teljességgel az Úr rendelkezésére bocsátjuk magunkat. Ez egy gyönyörűsége, ugyanakkor félelmetes utat helyez kilátásba. Vajon mit fog Isten tenni? Hova visz majd? Mire tanít? Ezt csak akkor tudhatjuk meg, ha elindulunk ezen az úton. Egy dolog azonban bizonyos: Isten nem fogja engedni, hogy ugyanabban az állapotban maradjunk, amiben eddig voltunk. Ki fog vonni minket az eddigi kényelemből.

Nemrég hallottam egy dalt, melynek szövege nagyon megindított. A dal

címe: „Az Igazság hangja”. Képiesen ábrázolja azt az igazságot, amit most próbálok kifejtetni. Az első versszak így hangzik:

„Ó, mit meg nem tennék azért a hitért,
Ami ki mer lépni ebből a csónakból, amiben vagyok,
Ki a tajtékzó hullámokra;
Kilépni a kényelemből,
Az ismeretlenségbe, ahol Jézus vár
És kezét nyújtja felém.

De a hullámok gúnyosan vihognak felém,
S arra emlékeztetnek, hogy eddig
Akárhányszor próbálkoztam, mindig elbuktam.
A hullámok folyton csak ezt szajkózzák felém:
'Öcsi, itt nem győzhetsz,
Nem, soha nem győzhetsz!'

De az Igazság hangja egészen mást mond nekem,
Az Igazság hangja így szól: 'Ne félj!'
Az Igazság hangja ezt mondja: 'Ez az Én dicsőségemre van.'
És a sok hang közül, ami felém kiált,
Úgy döntöttem, csak egyet hallgatok és hiszek:
Az Igazság hangját!”

Mindnyájan ott akarunk lenni, ahol Jézus van; a csónakból kilépni azonban félelmetes dolog. Kimozdulni abból a jól megszokott állapotból, ahol minden úgy működik, ahogy elvárjuk, és ahol otthonosan mozgunk. Ez a probléma. Jézus nem minket akar igazolni. Ő nem azt akarja, hogy még jobban begyöpösödjünk jelenlegi vallásosságunkba és életmódunkba. Semmi garancia nincs arra, hogy Ő azt fogja tenni, amit mi szeretnénk. Sőt, sokkal valószínűbb, hogy nem hagy jelenlegi helyzetünkben! Miért lehetünk ebben olyan bizonyosak? Mert mostani állapotunk számunkra sem kielégítő, nemhogy Isten számára. Ahol jelenleg állunk, ahogy jelenleg értjük az igazságot, és ahogy jelenleg forgolódunk ebben a világban – mindez nem juttatott be minket a királyságba, és még csak el sem kezdte beragyogni a világot Isten dicsőségével!

Hajnalcsillag

Sokan közülünk azzal dicsekszenek, hogy tudjuk az igazságot Isten személyéről, sőt, egyesek azzal is hitegetik magukat, hogy traktátusaink, füzetek és prédikációink komoly hatást gyakorolnak világviszonylatban. De nézzünk szembe a valós tényekkel! Nemrég olvastam Samuel Koranteng-Pipim beszámolóját a legutóbbi HNA Generálkonferenciáról. Ebben a következő statisztikát közölte:

A HNA Egyház (mint felekezet), jelenleg 16,3 millió taggal rendelkezik. Az elmúlt évben az egyház átlagosan harminc másodpercenként keresztelt egy embert, ami megközelítőleg 3.000 lelket jelent naponta. Koranteng-Pipim pásztor azt a megjegyzést fűzte ehhez a tényhez, hogy ez már majdnem annyi, mint ahányan pünkösd napján megtértek. (Azt azonban elfelejtette megemlíteni, hogy pünkösd napján az a 3.000 lélek mind ugyanazon a helyen volt és egyetlen prédikáció hatására tért meg.) Ez talán nagyszerű hírnek tűnhet, és azt a látszatot kelti, mintha a hetednapi adventizmus üzenete rendkívüli ütemben terjedne, sőt, mintha már tényleg kezdenénk belefogni a „mű befejezésének” munkálataiba. A Koranteng-Pipim pásztor által ezután bemutatott statisztika azonban sokkal realisabb és kijózanítóbb képet festett:

Ugyanazon 24 óra alatt, amíg a hetednapi adventisták 3.000 embert megkeresztelnek, csak Kínában több, mint 51.000 gyermek születik (igen, minden nap)! Az egész világon pedig 371.000 gyermek születik naponta! 371.000! Vegyünk le ebből háromezret, és akkor még mindig marad 368.000. Ez már sokkal realisabb kép. Amíg valaki csak a maga kis dobozában ücsörög, a világ nagyon kicsinek tűnik, de amikor kilép a négy fal közül, és körbenéz, hogy hol van az ő kis doboza, akkor elkezd megérteni, hogy a világ több, mint az ő négy fala. Sajnos az adventizmus – minden oldalhajtásával együtt – abban a betegségben szenved, hogy a maga kis dobozából szemléli a világot. Mi buzgó örömmel hisszük, hogy ha az a 16 millió adventista hallgatna ránk, akkor komoly előrelépést tennénk. Hát nem vesszük észre, hogy azt a 6,5 milliárd embert „odakint” teljesen hidegen hagyják a mi kis párnacsatáink?! Amíg nincs olyan üzenetünk, ami ténylegesen meg tudja szólítani a világot – mert erő kíséri –, addig SEMMILYEN érdemi eredményt nem tudunk produkálni.

Mit akarok ezzel mondani? Isten művét semmi más nem tudja befejezni ezen a világon, csakis a szent lélek pünkösdi mértékben megnyilvánuló ereje Isten népe között. Ezt elméletileg mindnyájan tudjuk, de az a szomorú tény, hogy nem vagyunk hajlandóak kilépni kényelmes állapotunkból, hogy keressük ezt a legnagyobb áldást. Jelenlegi erőtelen helyzetünkre nincs jobb szó, mint a „tehetetlenség”. Érveken kívül semmi mást nem tudunk felmutatni, semmit!! Vajon ez az az eszköz, ami által Isten be akarja ragyogni a Földet az Ő dicsőségével?

De ki olyan bátor, hogy meg meri tenni azt, amit eddig senki nem tett meg? Ki olyan bátor, hogy meri a maga egyszerűségében olvasni a Bibliát, az életét és gyakorlatát a leírtakhoz igazítani, függetlenül attól, hogy mások mit gondolnak, vagy a hagyományok milyen akadályokat gördítenek az útba? Ki az, aki kész kilépni a kényelemből, csak mert Jézus valahol ott kint várakozik, és arra biztat, hogy egyszerűen higgyünk Benne? Ki az, aki Krisztus kezére meri bízni mindenét, tudva, hogy így kritikába és kemény ellenállásba fog ütközni, de ezzel nem törődve csak Krisztus elismerését keresi?

Nézzünk szembe a tényekkel: a jelenlegi hozzáállásunk Istenhez és a valláshoz esélyt sem ad arra, hogy ébredés legyen közöttünk. Ugyanazokat a dolgokat tesszük újra és újra, nap mint nap, évről évre: tantételek tantételek hátán, táborok, kiadványok, böjtnapok és imaórák, és SEMMI NEM VÁLTOZIK. Azzal vádoljuk az egyházat, hogy hitehagyásban van, de a gyakorlatban sokszor nem sok különbség van azok kegyessége között, akik az anyaegyházban vannak, és azok között, akik reformátoroknak tartják magukat. Csak ülünk és várjuk, hogy Isten tegyen valamit, de ez soha nem történik meg. A HNA történelem szerint 1888-ban voltunk legközelebb ahhoz, hogy valami történjen: Isten valahogy már majdnem eljutott a küszöbünkig, és egy rövid időre átkerült a hangsúly Krisztusra és a hitre.

De a tények kérlelhetetlenül ott vannak előttünk, és túl nyilvánvalóak ahhoz, hogy ne vegyük észre őket. Azt gondoljuk, hogy mi várunk Istenre, de valójában Isten vár ránk. „Na de mire vár, mit vár Ő tőlünk?” Azt várja, hogy elhiggyük az igazságot. „Na de mit higgyünk? Hát nem hiszünk

Hajnalcsillag

---

mind?” Nem, a legtöbben közülünk nem értik, mit jelent hinni. A hit mindig cselekedetekben nyilvánul meg. Ha valaki elhiszi, hogy üdvössége van, akkor úgy fog élni, mint egy üdvösséggel bíró ember – természetből fakadóan, mindenféle külső nyomás és noszogatás nélkül. Ha valaki elhiszi, hogy a Krisztusban való hit által jogosult a lélek keresztségére, és hogy ez a keresztség a lélek ajándékaival jár, akkor ez a hit a cselekedeteiben is meg fog nyilvánulni. Eddig csak ültünk és vártuk, hogy majd tüzes nyelvek ülnek ránk is, és valami rendkívüli, látványos dolog fog történni, mondván, hogy akkor majd hiszünk, de a valóság az, hogy Isten 2000 évvel ezelőtt odaadta az egyháznak ezeket az ajándékokat és soha nem vette vissza. Amikor Isten szól, hinnünk kell szavában, nem pedig várunk valami látható jelre, hogy majd azután hiszünk.

Ellen White határozottan és félreérthetetlenül támogatja ezt a bibliai igazságot.

„Miért nem visszük betegeinket és szenvedőinket Isten elé a hit karjaiban? Miért nem tanítjuk őket arra, hogy higgyenek a nagy Orvosban? Miért nem ragadjuk meg az ígéreteket és visszük a betegeket Istenhez; kérve, hogy az Ő gyógyító ereje nyilatkozzék meg? Miért nem hivatkozunk erre az ígéretre: *'azokat pedig, akik hisznek, ilyen jelek követik'*? Ez Isten gyermekeinek kiváltsága, és **hitünknek minden rendelkezésre álló eszközt meg kellene ragadnia, ami által növekedhet.**

Krisztus ígéretei most is éppoly frissek, erősek és megbízhatók, mint az apostolok napjaiban. Egyesek a hit általi gyógyulás kérdését szélsőségekbe vitték, és ez nagy kárt okozott a témának. Azonban az Istenben való hit szükségességét mindenkor az egyház előtt kellene tartani. Vajmi kevésbé vagyunk kiváltságaink tudatában. **Vezessük csak be megbízatásunknak ezt a részét is gyakorlati életünkbe! Legalább olyan jelentősége van ennek, mint az ige hirdetésének.**

... **Ha azonban a munkások elhanyagolják az Istennel való kapcsolatukat, a megelevenítő, életadó lelki erő elektromos folyama nem tud teljes gazdagságában a népre áradni.** Az egyháznak fel kell ébrednie. Amikor Krisztus ezen a Földön volt, hogy visszanyerje az elveszett lelkeket, és helyreállítsa Isten erkölcsi képmását az emberben, figyelmeztetések, kérlelések, intések, és az Atya akarata iránti tökéletes engedelmesség példájával hívta az embereket – néhány helyen azonban mégsem tudott sok hatalmas csodát tenni **hitetlenségük miatt.** Most is ez az oka annak, hogy nem látunk többet az Isten Lelkének emberi elmékre gyakorolt mélységes munkájából, és ezért nem tapasztaljuk erejének megnyilvánulását a betegek gyógyításában. **A hitetlenség az akadály közöttünk és Isten között.**

Milyen szomorú, hogy Istennek csalódást okoznak, és megrabolják Őt dicsőségétől az ige hirdetői, mert nem vesznek tudomást kiváltságaikról, és nem növekednek a hitben és a szeretetben! Vigyétek betegeiteket hitben Isten elé! Alázzátok meg szíveiteket Őelőtte, megvallván bűneiteket! Ezután imádkozzatok őszintén és bízva, s **meglátjátok Isten erejének hathatós munkálkodását.** Így értitek majd meg ezt az ígét:

'Hanem a világ bolondjait választotta ki magának az Isten, hogy megszegyenítse a bölcseket; és a világ erőtleneit választotta ki magának az Isten, hogy megszegyenítse az erőseket; és a világ nemteleneit és megvetettjeit választotta ki magának az Isten, és a semmiket, hogy a valamiket megsemmisítse.' (1Kor 1:27-28)" (Ellen White, Review & Herald, 1898. július 19.)

Jövendölés napjainkról

Ellen G. White

A Szent Lélek keresztsége – ahogy pünkösöd napján is – ma is azzal fog járni, hogy megelevenedik az igaz vallásosság, és **sok csoda lesz**. Mennyei segítők járnak majd közöttünk, és az emberek úgy fognak szólni, ahogy Isten Szent Lelke indítja őket. De amikor az Úr úgy munkálkodik majd, mint a pünkösödöt követő időszakban, akkor **sokan azok közül, akik most állítják, hogy az igazságban hisznek, a Szent Lélek munkájára – amelyet valójában alig ismernek – elsők között kiáltják majd: „Óvakodjatok a fanatizmustól!”** Azokra az emberekre, akik Lélekkel teljeseek, ezt fogják mondani: „*Édes bortól részegedtek meg.*” (Csel 2:13)

Nincs messze az az idő, amikor lesznek emberek, akik sokkal közelebbi kapcsolatban akarnak lenni Krisztussal, sokkal közelebbi egységben az Ő Szent Lelkével, mint valaha. Ezt azonban csak akkor érhetik el, ha feladják saját akaratukat és saját útjukat, és alávetik magukat Isten akaratának és Isten útjának. A magukat kereszténynek vallók nagy bűne az, hogy nem nyitják meg szíveiket a Szent Lélek befogadására. **Amikor a lelkek Krisztus után vágyakoznak, és szeretnének Vele eggyé lenni, akkor azok, akik megelégszenek a kegyesség látszatával, így kiáltanak: „Vigyázz, ne légy olyan szélsőséges!”** Amikor a menny angyalai közénk jönnek, és emberi eszközökön keresztül munkálkodnak, akkor tartós, tényleges megtérések történnek – miként pünkösöd után.

Testvéreim, vigyázzatok azért, hogy ne keltsetek túlfűtött izgalmat. Ugyanakkor ne tartozzunk azok közé sem, akik állandóan kételkednek és megkérdőjelezik Isten Lelkének munkáját; mert **lesznek olyanok, akik – mivel saját hideg és megkeményedett szívük nem rezdül meg a késztetésekre – meg fogják kérdőjelezni és kritizálni azokat a férfiakat és nőket, akiket Isten Lelke birtokba vett.** (*Szemelvények II., 57.o.*)

Ma nincsenek csodák?

...Az Úr parancsot ad a zúzó eszközökkel felszerelt férfiaknak: „*Menjetek át a városon ő utána, és vágjátok; ne kedvezzen a ti szemetek, és ne szánakozzatok: Vénet, ifjat, szűzet, gyermeket és asszonyokat öljetek meg mind egy lábbig, de azokhoz a férfiakhoz, a kiken a jegy van, ne közelítsetek, és az én templomomon kezdjétek el. Elkezdék azért a vén férfiakon, a kik a ház előtt valának.*” (Ezék 9:5-6)

Itt azt látjuk, hogy az egyház – az Úr temploma – kóstitolta meg elsőként Isten haragját. Ezek a vén férfiak, akiknek Isten nagy világosságot adott, és azért hívtak el, hogy a nép lelki érdekeinek védelmezői legyenek, hűtlenné váltak megbízatásukhoz. **Arra az álláspontra helyezkedtek, hogy nem kell csodákra és Isten erejének határozott megnyilvánulásaira várunk, mint hajdanán. Az idők megváltoztak.** Ezek a szavak megerősítik őket hitetlenségükben, és ezt mondják: „*Sem jót, sem rosszat nem cselekszik az Úr.*” (Sof 1:12) Ő túl kegyelmes ahhoz, hogy ítélettel látogassa meg népét. „*Békesség és biztonság!*” – így kiáltanak azok, akik soha többé nem emelik már fel trombitaként hangjukat, hogy hirdessék Isten népének bűneiket és Jákób házának vétkeiket. (*Bizonyságtételek V.*, 211.o.)

Filadelfia Iratmisszió

3534 Miskolc

Tokaji Ferenc u. 74.

Tel.: 20/779-47-67

info@filadelfia.hu

További információ:

<http://filadelfia.hu>